

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 239 /03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. Z., N., vo veci porušenia jeho práva na prerokovanie veci v primeranom čase podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Nc 2125/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Z. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 18. novembra 2003 doručené podanie M. Z., N. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Sťažnosť“ vo veci porušenia jeho práva na prerokovanie veci v primeranom čase podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu v Nitre (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Nc 2125/02.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 11. septembra 2002 podal návrh na začatie konania o ochranu osobnosti. Pretože podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj

„OSP“) konania o ochrane osobnosti majú byť podľa jeho názoru rozhodnuté do jedného roka a pretože sa tak nestalo, je jeho sťažnosť dôvodná. Od ústavného súdu požaduje rozhodnúť, že všeobecné súdy porušili jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie v primeranej lehote, požaduje priznať primerané finančné zadosťučinenie, ako aj prideliť právneho zástupcu.

Ústavný súd každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či nie je daný niektorý z dôvodov na jej odmietnutie uvedený v § 25 ods. 2 cit. zákona. Jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je jej zjavná neopodstatnenosť.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť sa považuje taká sťažnosť, na základe ktorej sa sťažovateľ síce dožaduje vyslovenia porušenia jeho práv podľa dohovoru alebo základných práv a slobôd podľa Ústavy Slovenskej republiky, ale celková doba konania, ako aj argumenty sťažovateľa nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prietáhov v konaní, a tým ani porušenia práv sťažovateľa (II. ÚS 109/03). V danom prípade podľa názoru ústavného súdu argumenty sťažovateľa nesignalizovali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03). Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Čo sa týka sťažovateľom namietaného nedodržania zákonom ustanovenej lehoty na rozhodnutie, ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že jej nedodržanie nezakladá samo osebe dôvod na vyslovenie zbytočných prietáhov v konaní vedúcich k porušeniu základného práva (práv) sťažovateľa. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že podľa Občianskeho súdneho poriadku je doba na rozhodnutie v konaní o ochranu osobnosti jeden rok, ústavný súd uvádza, že s účinnosťou od 9. novembra 2002 (na základe nálezu ústavného súdu zo 7. novembra 2002 uverejneného pod č. 620/2002 Z. z.) táto lehota už ustanovená nie je a s účinnosťou od 1. septembra 2003 celé ustanovenie § 200i

Občianskeho súdneho poriadku týkajúce sa osobitného konania o ochranu osobnosti bolo z Občianskeho súdneho poriadku vypustené.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2003